

idet en Fortsættelse af den nuværende Tilstand betyder en alvorlig Deklassering af disse Tjenestemænd.“ Dette er sagt i det Andragende, som er skrevet af den Organisation, der repræsenterer den Klasse af Embedsmænd, hvortil jeg hører, saa jeg haaber, at den højtærede Finansminister har forstaaet det, ellers er jeg villig til at gentage det. Det kunde jo være meget bekvemt for den højtærede Finansminister, om han ved at forhandle med nogle Embedsmænd udenfor denne Sal kunde lukke Munden paa mig; men jeg maa berøve ham ethvert Haab i den Henseende; ikke en Brøkdæl af et Sekund skal han lulle sig i den Slags blide Drømme, og om jeg gavner eller ikke gavner den Sag, jeg taler om, tillader jeg mig selv at afgøre, jeg behøver ikke noget som helst Raad fra den højtærede Finansminister i saa Henseende. Derimod vilde det have betydelig mere Interesse, hvis han vilde svare paa de Spørgsmaal, jeg har rettet til ham.

Den højtærede Finansminister talte om, at den socialdemokratiske Regering havde virket beroligende paa Tjenestemændene — ja, det har jeg sagt, den havde en ganske ejendommelig dulmende Indflydelse, men det var unægtelig noget besynderligt, at før Valget var det nødvendigt at faa en Ændring *straks*, det hastede, man kunde ikke vente, *efter* Valget hastede det slet ikke. Selv om jeg meget vel kan tiltræde den agitatoriske Betragtning, den højtærede Finansminister fra sin Side anlagde, kan jeg ikke forstaa, at det kan virke ligefrem mættende paa Tjenestemændene at se paa den socialdemokratiske Regering, for saa vidt de er Tilhængere af den, vi andre er mætte af den for længe siden.

Det, jeg har ønsket at fremhæve ved denne Lejlighed, er, at Embedsmandsklasserne kan af denne Regering og af de Folk, der støtter den, kun vente en fortsat Nivelering, det er det eneste, de kan vente, og det Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at rejse ved denne Lejlighed, er, om Samfundet er interesseret i det — om *Tjenestemændene* er interesseret i det, maa de afgøre med deres Organisationer, det har jeg ikke nogen Indflydelse paa.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at det konservative Folkeparti havde vist sig ude af Stand til at gavne Tjenestemændene. Maa jeg deroverfor bemærke, at de Radikales Ordfører om Konjunkturtillægget i 1923 sluttede med at sige, at det finansielle Udbytte af dette Lovforslag var ved de Konservatives Indsats blevet

meget betydeligt forringet for den daværende Regering. Dette var en aaben Erkendelse fra Oppositionspartiernes Side af, at vi havde gavnet Tjenestemændene. Det samme blev gentaget paa det store Tjenestemandsmøde, som fandt Sted i Nimbs Lokaler, og en Tjenestemandrepræsentant, som udtrykkelig erklærede, at han ikke var Konservativ, stod op og sagde, at han ikke tog i Betænkning at sige, at det konservative Folkeparti ved sin Holdning havde gavnet Tjenestemændene for mange Millioner. Dette var en Tjenestemandsleder, en af de Folk, som den højtærede Finansminister lige krævede en saadan Disciplin overfor. I øvrigt maa jeg have Lov til at sige, at det altsaa er ganske urigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at vi havde gennemført de Nedsættelser, som Venstres Regering forlangte; det er ganske urigtigt. Den højtærede Finansministers Hukommelse maa have svigtet ham paa en Maade, som er meget beklagelig; for en Minister, der staar paa denne Plads, skal helst ikke sige andet end, hvad der er rigtigt. Naar Ministeren endvidere talte om, at vi ikke havde været i Stand til at gavne Tjenestemændene, maa jeg sige, at Socialdemokrater og Radikale ikke gavtede Tjenestemændene meget i 1923 i Kraft af de Herrers eget Standpunkt, men de kunde have gavnet dem ved at gennemføre det Forslag, som de nu stiller.

Naar jeg har rejst det Spørgsmaal, jeg har rejst her, er det, fordi vi, som jeg har paavist, staar ved et Vendepunkt, hvor Tillægene for saa vidt faar et officielt Stempel af at skulle have en permanent Karakter, derfor er det berettiget at rejse det Spørgsmaal, som jeg gentager til den højtærede Finansminister, og som jeg skal blive ved med at gentage, indtil han har svaret paa det, og som han derfor lige saa godt kan besvare, naar han nu forhaabentlig tager Ordet igen, nemlig: Hvorledes ser den højtærede Finansminister paa de højere Tjenestemænds Lønninger? Er de af en saa rundelig Beskaffenhed, at Tjenestemændene uden nævneværdig Støtte kan bære Dyrtiden? Er de sat i et passende Forhold til de lavere Tjenestemænds Lønninger ved den Ordning, som er gennemført? Det er dette Spørgsmaal, som har samfundsmæssig Interesse, og det er det Spørgsmaal, som det er den højtærede Finansministers Pligt at svare paa.

Første Næstformand (*Klaus Berntsen*):
Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.